

ADOLF HITLER

Armastatud juht

ADOLF HITLER

Armastatud juht

**Kaheksa artiklit Hitleri *kohta*
ja
Seitse Hitleri luuletust
Koostatud
NS ÜLESKUTSE VÕITLUSEKS
1990-1994**

**NSDAP/AO
Postkast 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.info & www.nsdapao.org**

Sisukord

Sissejuhatus

Artiklid Adolf Hitleri kohta

Kes oli Adolf Hitler

Palverännak

Jõululugu

20. aprill

Adolf Hitler: eneseohverduse juht

Algus

Adolf Hitler maailmasõjas

Tunnistus

Adolf Hitleri luuletused

Mõtle sellele!

Seltsimees

See oli Artois'i metsa tiheasustuses

Vaikne kangelaslikkus

Waldehrene kalmistu Pasewalkis

Raadiosignaalide vaatlusel

"Sinine valge ja must ja valge punane"

Sissejuhatus

Adolf Hitler oli kindlasti kõige armastatum juht!

See armastus tegi ta nii edukaks. See edu tegi ta vaenlase poolt nii kardetavaks. Just selle hirmu tõttu on tema vastane teda aasta-aastalt, aastakümme-aastalt halvustanud.

Armastust ei saa võita vihkamisega. Tõde ei saa kustutada valedega. Headust ei saa hävitada alandusega.

Ühel päeval pöördub tõusulaine...

Gerhard Lauck
oktoober 1999 (110)

Kes oli Adolf Hitler?

Michael Stormi poolt

Meie Führer Adolf Hitler oli väga andekas mees. Ta sai hakkama paljude äärmiselt raskete ülesannetega, sealhulgas sõjapealiku, poliitilise juhi ja rajaja ülesannetega, kui nimetada vaid mõned neist. Minu arvates ei olnud kõige rohkem tähelepanu saanud roll, sõjapealiku roll, *tõeline* Hitler; kuigi ta täitis seda ülesannet kogu oma jõuga, ei olnud see siiski tema tõeline kutsumus (nt. ta keeldus kuni 1943. aastani majandust totaalsele sõjale ümber seadmast - Saksamaal ei olnud enne seda isegi sõja- ja relvastusplaani, mis oli märk sellest, et sõda oli meile peale sunnitud - ja alles 1944. aastal kutsuti naised relvastusteenistusse, sest ta oli lõpuni lootnud, et saab sõja lõpetada ilma oma elutöö kaotamiseta).

Kindlasti oli ta hiilgav poliitiline juht ja dünaamiline riigimees, kuid tema jaoks olid need peaaegu ainult väljanägemised, mis ei rahuldanud teda täielikult. Lõpuks, pärast talvist kriisi idarindel, taandus ta täielikult komandöri rolli, mille Führer oli sunnitud üle võtma.

Adolf Hitleri sisemine loomus, mille ta säilitas kogu oma elu jooksul, oli looja loomus. Käesolevas artiklis tema sünnipäeva kohta on kavas käsitleda seda aspekti. Vastupidiselt negatiivsele kuvandile, mida juudi meedia meie armastatud juhile andis, oli ta tegelikult kõige positiivsem ja konstruktiivsem juht inimkonna ajaloos.

Teismelisena unistas ta kunstnikuks saamisest ja suutis isegi vabakutselise kunstnikuna tagasihoidlikult elatist teenida. (Vt raamatut "*Adolf Hitler, tundmatu kunstnik*", #082 meie ingliskeelses raamatunimekirjas). Alles siis, kui ta Viini kunstikooli kandideeris, pidi ta avastama oma tõelise missiooni; kool lükkas tema avalduse tagasi, kuid ütles, et tema tulevik peitub arhitektuuris ja et ta peaks sinna kandideerima. Kuigi tal olid oskused olemas, ei olnud tal siiski kooli lõputunnistust, et saada arhitektiks, sest ta oli koolist varsti pärast isa surma lahkunud.

Kogu oma elu jooksul jäi Adolf Hitler siiski kunstnikuks, kavandades maju, staadione, sildu ja isegi terveid linnu. Iga üks neist loomingutest kannab tema tõelise mina templit. Hiljem oli Albert Speeri kui Führeri Reichi peaarhitekti ülesanne ideede, visandite, jooniste ja mudelite realiseerimine.

Üle kogu Saksamaa kerkisid uhked ehitised, just nii, nagu Führer oli unistanud. Tema ehitusprogramm kestis 1933. aastast kuni 1943. aastani! Kuid Saksamaal ei olnud piisavalt tööjõudu ja toorainet, et nende 10 aasta jooksul isegi murdosa kavandatud projektidest lõpule viia. Saksamaa ümberrelvastumine sundis seejärel ehitusprogrammi 1944. aastal peatama. 1938. aastal oli Prantsusmaa kulutanud veel rohkem relvastusele kui Saksa Reich! Suurbritannias kulutati 1939. aastal RAFile rohkem raha kui Hermann Göring Saksa Luftwaffe peale ja 1940. aastal oli Prantsusmaal kaks korda rohkem moodsaid tanke kui Saksamaal! Ja need kaks "rahuarmastavat" demokraatiat olid *kõige nõrgemad* liitlaste koalitsioonis, mis piiras meie isamaa sisse kõige koletuslikumas sõjas,

mida inimkond kunagi näinud on. Sellegipoolest kulus neil - USA-l, NSVL-l, Suurbritannial jne - tervelt kuus aastat, et võita väike Saksamaa.

Ilmselt oli kiirteede ja hoonete ehitamine ning linnade ilustamine üldiselt Führeri jaoks väga tähtis prioriteet. Kuid isegi need hiiglaslikud projektid ei anna piisavat ülevaadet Führeri sisemisest olemusest - see oli palju suurem!

Kui Adolf Hitler sai tundmatu isikuna partei 7. liikmeks, alustas ta kohe kampaaniat, mis muutis tundmatu hargipartei kõikehõlmavaks liikumiseks, nagu me võime muljetavaldavalt näha Leni Riefenstahli filmis "*Tahte võidukäik*" (*The Triumph of the Will*). Kõik see ei oleks saanud toimuda ilma Führeri sisemise tõukejõuta. Partei muutmine tõeliseks liikumiseks ei olnud kerge ülesanne, eriti kuna kogu aeg tuli vastu seista võimsatele vaenlastele. Kui erakonna poliitiline haru luges lõpuks miljoneid liikmeid, asutas Führer mitu allorganisatsiooni, et iga üksik liige saaks leida ülesande vastavalt oma provintsile. Tuntuimad rühmitused olid SS, SA ja HJ. Kuid oli veel kümneid teisi, palju suuremaid organisatsioone, mis toetasid töölisi, põllumehi, üliõpilasi jne. Nende liikmeskond ületas isegi SA kahe miljoni liikme arvu. Führeri geenius teadis, et inimesed peavad olema ühendatud rahvusliku eesmärgi nimel, ja kõik see ühendas ja ühendas inimesi nii, nagu kunagi varem ega hiljem ei ole inimesi ühendatud.

Führer mitte ainult ei asutanud maailma ajaloo kõige kõikehõlmavamast liikumist - kõige halvemates tingimustes -, vaid ta lõi ka Euroopa tugevaima majanduse. Kui Führer 30. jaanuaril 1933. aastal võimule tuli, oli Saksamaa majandus läbipõlenud, hõõguv vrakk. Töötuse määr oli 25%, Saksa mark oli väärtusetu, rahvusvaheline kaubandus oli muutunud võimatuks ülemaailmse majanduslanguse tõttu ja Suurbritannia keeldus Saksamaale juurdepääsu võimaldamast maailmaturule. Isegi tolliliit Austriaga oli häbiväärse Versailles' lepinguga keelatud. Ühesõnaga, Saksamaa oli vaesunud ja ümbritsetud vaenulike riikide protektsionismimüüriga. Saksamaa pidi jääma igaveseks ajaks majandusorjaks. Rikkumisele lisandus veel see, et maailma juudkond - mille asukoht oli New Yorgis - kuulutas natsi-Saksamaale sõja (märtsis 1933!). See kutsus üles Saksamaa vastu ülemaailmset boikotti, kasutades ära kogu juudi finantsvõimekust ja kõiki selle poliitilisi sidemeid kogu maailmas.

Juhataja jäi aga näiliselt lootusetu ülesandega silmitsi seisvast ülesandest hätta. Kahtlemata haaras ta roolijata riigi juhtimise ja alustas Herkulese ülesannet, milleks oli uue rahvamajanduse ülesehitamine. Uskumatu kiirusega muutis Führer Weimari vabariigi haiglasliku majanduse elujõuliseks, tugevaks ja dünaamiliseks. Miljonid mehed said taas tööle, perekonnad võisid lõpuks ometi uuesti alustada.

Igas tehases valitses tõeline lootuse tulv. 1938. aastal oli Saksamaa lõpuks juhtiv majandusjõud Euroopas - ja seega Inglismaa ja Prantsusmaa kõige vihkatud vaenlane. Tõepoolest, nüüd oli Saksamaal isegi tööjõupuudus, nii et isegi itaallased, prantslased ja poolakad tulid Reichi, et toita oma perekondi kodus!

Maailmarahu jaoks kahjuks kõndis ainult natsionaalsotsialistlik Saksamaa oma teed vabaks juudi haardest maailma depressioonis. USA oli 7. detsembril 1941 ikka veel selle haardes ja Inglismaa ei suutnud sellest kunagi vabaneda. Sõda sai võimalikuks ainult tänu Halle'ile USAst ja rangele toiduratsioonile ning pärast sõda vajus Inglismaa tagasi sõjaeelsesse depressiooni - ja ka impeerium oli kadunud.

Nii tohutud kui Adolf Hitleri saavutused - linnade, partei ja majanduse uuendamine, (tõelise!) heaoluriigi rajamine - ei olnud isegi mitte Führeri elu krooniks. 1930. aastatel kinnitas Saksamaa suurim riigimees korduvalt välisriikide valitsusjuhtidele, et

natsionaalsotsialism ei ole ekspordiideoloogia (nagu juudi bolševism), mis tungib kõikidesse riikidesse, et vallutada neid marksistliku superriigi jaoks. Natsionaalsotsialistlik revolutsioon oli Saksa revolutsioon ja teistel degenereerunud plutokraatlikel demokraatidel polnud midagi karta. Aga nad kartsid! Nad ei kartnud mitte sellepärast, et nad eeldasid, et Hitler langeb nende peale, ei, nad kartsid, sest oli võimalik, et Hitleri töö võib leida jäljendajaid teistes riikides. Seepärast pidid nad õitsva Saksamaa võimalikult kiiresti purustama, enne kui maailm mõistab, kui kasulik on natsionaalsotsialism!

Juudi viha aaria puhtuse taastootmise vastu kulmineerus maailmasõjaga, milles vaba Saksamaa pidi võitlema rahvusvahelise juutluse marionettide vastu. Kuid isegi sõja haripunktis, isegi kui Saksamaa vaenlaste üleolek muutus üha selgemaks, kogunesid sajad tuhanded ikka veel natsionaalsotsialistide lipu alla, et võidelda mitte ainult Saksamaa, vaid ka uue, terve ja õiglase maailmakorra eest. Nende eesmärk oli luua ühtne aaria Euroopa.

Alguses ei pidanud Hitler sellest eriti lugu. Ta tahtis vaid, et Saksamaa saaks elada rahus. Kuid siis sai selgeks, et sõda ei saa ohjeldada, sai selgeks, et seda saab võita ainult siis, kui aarialased rahvad astuvad üheskoos vastu juudi maailmavaenlasele. Väike Saksamaa oleks olnud aaria Euroopa liikumapanev jõud Lissabonist Moskvasse. Vastasel juhul oleks sellest saanud Wall Streeti juutide käepikendus USAs ja bolševike juutide käepikendus NSV Liidus, milleks ta on jäänud tänaseni.

Kindral Leon Degrelle juhtis oma Belgia Waffen SS-üksused idarindele. Nad võitlesid Belgia koha eest panaarialikus Euroopas. Corneliu Codreanu oli valmis oma Rumeenia "Raudkaardiga", samal ajal kui Hispaania saatis vabatahtlikest koosneva "Sinise diviisi" võitlema kommunismi vastu.

Leon Degrelle, kes elas Hispaanias pärast Belgias surmaotsuse langetamist, oli Hitleri poolt väga kõrgelt hinnatud. Aastal 1945 ütles ta isegi, et kui tal oleks poeg, tahaks ta sellist nagu Leon Degrelle!

Sõja lõpuks oli Führer loonud lõplikult ülearengulise liikumise, mis hõlmas sadu tuhandeid inimesi, kes mitte ainult ei toetanud liikumist, vaid võitlesid selle eest ja andsid oma verd suure natsionaalsotsialistliku idee eest isegi sõja lootusetutel lõputundidel. Berliinis asuvat Führerbunkrit kaitsesid Waffen-SS-i viimased välismaised vabatahtlikud. Waffen-SS vabatahtlikud. Uskumatu saavutus ühendada alati lõhestatud Euroopa kommunismi vastu oli Hitleri krooniks. Tänapäeval on unistusel loomulikust, mittekapitalistlikust, tervest aaria maailmakorraldusest miljonite poolehoidjate hulk üle kogu maailma.

Adolf Hitler oli kahtlemata suurim kõigist juhtidest. Tema kontseptsioon maailmarahust ja maailma õiglusest, mis põhineb aaria rahvussotsialismil, on meile pärandiks. Kõik valged peavad lõpuks ometi nägema end vennaskonnana, kes kaitsevad oma kollektiivse geenius, tööjõu ja rassilise üleoleku andeid Aafrikast saabuva ja maailma laastava musta katku vastu, Iisraelis, Wall Streetil ja Bonnis istuvate marionettide vastu, kes hoiavad käes rahu, mille abil valged rahvad kägistatakse.

20. aprill on meie armastatud Führer Adolf Hitleri sünnipäev. Nagu iga kaasaelaja, toetaja ja aktivist tähistab, küsige endalt: *"Mida ma saan teha, et aidata kaasa Führeri tähtsa töö lõpuleviimisele? Mida ma saan teha, et tagada aarialaste rasside ellujäämine selles vaenulikus, korrumpeerunud maailmas?"*

Meie langenud Führer Adolf Hitleri unistuse mälestuseks ühtsest aaria rassist. - Heil

Hitler!

Palverännak

alates Katti

"Täna pean ma õnnelikuks saatuseks, et saatus valis minu sünnikohaks Braunau am Inni. Lõppude lõpuks asub see väikelinn kahe Saksa riigi piiril, mille taasühendamine tundub vähemalt meile, noorematele inimestele, olevat elutöö, mida tuleb teostada kõigi vahenditega!"

Adolf Hitler, *MEIN KAMPF*, 1. köide, 1. peatükk

Hakkasin tundma tuhandeid miile ja kolme päeva pikkust reisi lennukiga, praamiga ja rongiga Chicagost, kui mu rong kihutas Salzburgist üle hõbedaste jõgede ja piparkoogimajade põimitud rohelise maastiku. Mustad ja hallid pilved hõljusid madalalt ürgsete mägede kohal, paljastades ja varjates vaheldumisi nende sakilisi tippe - imeline, dramaatiline ja pidevalt muutuv Ülem-Austria panoraam. Olin siiski rohkem väsinud kui õnnelik ja igatsesin sooja voodit sõbralikus kõrtsis.

Mu kurnatus haihtus ja adrenaliinipuhang täitis mu ainevahetuse patareid, kui rong peatus järgmises peatuses nimega "Braunau am Inn". Kuigi ma olin juba mitu kuud plaaninud sellesse keskaegsesse linna jõuda, oli jaama nime esmakordselt rongiaknast nähes tõeline põnevus. Ma olin jõudnud! Ma olin tõesti seal! Seljakott seljas, kõndisin läbi külma paduvihma paar kilomeetrit jaamast tühjale Linzer Straße'le, kus otsisin üles Maybräu Gasthofi. Mul oli õnne. Majutusasutuse perenaine ütles mulle, et kõik teised kohad Braunaus ja mõne kilomeetri raadiuses olid juba kuude kaupa broneeritud. "Ma ei ole üllatunud," ütlesin salaja ja ta naeratas. "Kogu maailm on sel kuul siin." "Mis?" Ma ei osanud sõnagi öelda. "Lihtsalt oota ja vaata. Sa näed!" Ja ta jättis mind oma hubasesse tuppa üksi oma mõistatuse üle mõtisklema.

Ärkasin hommikul hommikul, mis oli veel niiske eilsetest vihmadest. Kuid linnas oli elav linnategevus ja ma imetlesin imelist ja harmoonilist segu moodsatest igapäevastest kauplustest ja majadest koos traditsioonilise arhitektuuri ja möödunud sajandite tänavatega. Jalutasin edasi Linzer Straße lõppu, mis viis elavale keskaegsele turuplatsile. Selle lõunapoolses otsas seisis Salzburgi värav, massiivne kaarevärav, mis kaitses 500 aastat tagasi Braunau algset sissepääsu. Teiselt poolt ületab maanteeväli väikese Inni lisajõe. Umbes 150 meetri kaugusel väravast asub suur, tavaline valge hoone, mida praegu üürivad üürnikud. Just selle tegelikult märkamatu hoone tõttu tundmatus Austria linnas olin ma tulnud teiselt poolt maailma külastama. Sest siin, selles ühes majas Salzburgi eeslinnas, sündis maailma suurim poeg ja ma olin sõitnud siia, et tähistada tema 100. sünnipäeva.

Kuid ma ei olnud üksi, kui sain järgmisel päeval teada, et Austria armee regulaarüksused ja eriüksused olid ootamatult hõivanud kogu Braunau am Inni. Transporditee üle silla Saksamaa piirile oli ära lõigatud ja linna sisenejad pidid esitama sisseseadmistunnistuse. Armee helikopter tegi ringi, kui kümned soomusmasinad kolisid üle turuplatsi. 1940. aastate Hollywoodi propagandafilme meenutavate stseenide ajal tormasid püstolkuulipildujatega sõdurid segaduses olevate elanike seas ja kiivritega

figuurid koos püstolitega varustatud ohvitseridega asusid valvepunktides positsioonidele. Plakatid, mis kuulutasid linnas eksimatult, et Braunaus kehtib sõjaseisukord. Igasugused avalikud meeleavaldused - hoiatasid valitsuse plakatid - olid rangelt keelatud alates kolmapäevast kell 14:00 kuni reedeni kell 09:00. Rohkem kui kahe inimesega valjuhäälselt rääkimine, tänaval kogunemine või kõnniteel piketeerimine, lendlehtede jagamine, loosungite karjumine ja isegi "kahtlaselt rietatud" isikud võisid Austria natsivastaste seaduste alusel kohe arreteerida ja vastutusele võtta.

Demokraatia enesega rahulolevad toetajad käitusid nagu nende enda kurjad karikatuurid "totalitaarsetest fašistidest". Kuid vahetult enne nende saabumist tulvasid linna "autsaiderid" kogu Euroopast ja Ameerikast ning isegi Austraaliast, Lõuna-Aafrikast ja Idast. Vaene Braunau paisus külastajatest ja õhkkond muutus pingelise ootamise tõttu üha raskemaks. Kuulujutte oli kõikjal. Räägiti, et keset südaööd heiskavad hundikomandod Salzburgi värava kohal haakristilipu. Arvati, et juudi mõrtsukad rändavad öösel tänavatel ringi. Milanost pärit terroristid pidid väidetavalt süütama Simon Wiesenthali portree linnapea maja ees. Avalikkuse muret ei leevendanud see, kui valitsusväed seadsid Salzburgi värava kaudu teetõkke, piirates vanalinna keelatud tsooniga. Läbi võlvkaare võisin näha tänavat selle taga, mis oli oma sunnitud tühjuse tõttu õudne.

Hilisõhtuks oli turuplats suures osas tühi, ainult sõdurid olid veel oma positsioonidel. Seevastu kõik pubid ja restoranid olid täis rõõmsameelseid pidutsevaid inimesi. Veidi enne keskööd hakkasid asjad toimuma. Ganni hotellis, mitte kaugel Salzburger Torist koos barrikaadiga, tellis keegi pudelid parimat šampanjat ning ringlesid röstsaiaid ja sünnipäevasoovid. Minu Maybräu kõrtsi Ratskelleris tõusis mu kõrvallauas Müncheni üliõpilastest ümbritsetud noormees püsti, tõstis parema käe keelatud tervituseks ja karjus täiest kõrist: *"Suur-Saksa Reichi nimel, Sieg Heil!". Sieg Heil! Sieg Heil!*. Keegi ei häirinud teda ega tema kaaslasti.

Kuna ma olin üks, oli minu tähistamine üsna vaikne. Läksin lähedalasuvale tühjale turuplatsile ja võtsin istet suure külakella all oleval pingil. Vaatasin üles taevasse. Pilved, mis olid nädalaid enamikku Kesk-Euroopat katnud, olid hajumas ja nüüd nähtavad tähed tantsisid järeleandmatult oma saatuslikele positsioonidele, kui õudse kella metallist kopsud kuulutasid raskekäeliselt keskööd. Olla sel hetkel selles kohas - selle kohta ei ole sõnu. Kui viimane löök kajas igavikku, vajutasin oma väikese kassetimängija play-nuppu. Badenweiler, tema lemmikmarss, kõlas mu kõrvaklappides.

Järgmisel hommikul oli turuplats täis ootavaid inimesi. Nad kõik näisid ootavat, ootasid - aga mida? Keda? Oli tunne, nagu ilmuks ta ise iga hetk, tõenäoliselt püsti seisvas suures, mustas Mercedese autos. Võib-olla ootasid nad midagi sellist. Elav vaim, mehe emotsionaalselt käegakatsutav kohalolek, kes nelikümmend aastat pärast oma füüsilist surma tõmbab maailma tähelepanu oma sünnikohale, muutus intensiivsemaks ja ilmutas end võimsamalt.

Keskpäeva paiku ilmus grupp Itaalia fašiste salapäraselt rahvahulga keskele. Üks neist - trotsides ametnike ülekaalukat kohalolekut - hakkas rääkima. *"Toome sünnipäevasoovid valge rassi suurimale kangelasele! Ta elab igavesti oma verivendade ja -õdede südames ja meeles! Ei mingit juutide türanniat!"* - Sõdurid tormasid tema ja tema seltsimeeste poole, kuid mitte enne, kui nad jõudsid üllatunud pealtvaatajatele saluuti teha. Mõned rahvahulgas julgesid isegi tagasi saluteerida. Teised aplodeerisid ja mõned hakkasid isegi laulma vana SA laulu "Brothers in Collieries and Pits", ilmselt vaimuka vastusena itaallaste lühikesele kõnele "verivendadest". Politsei võttis need reageerijad isegi vahi

alla, mis on selles maailmaosas suur büst.

Minu enda väike pidu toimus selle tormi taga, kauni 15. sajandi katedraali, Püha Stefani katedraali kogudusekiriku territooriumil. Kõigepealt laskusin kõrvalasuvale maa-alusele sõjaohvrite mälestusmärgile, mille seintele on graveeritud avalikud epitaafid Braunaus hukkunute nimedega. Ruumi keskel asub sümboolne sõdur, kes magab kangelassurmas. Põhja seinal on Stalingradis hukkunud sõdalaste aunimetus. Siia ma panin maha lillekimbu kirjaga "Ja ometi sa olid võidukas!". Väljaspool trepist üles ronides möödusin koguduse kirikust, kus asetasin tema portreega lillepärgade keskele altari ja süütasin ohvriküünla ülemise küünla.

Samal ajal, kui ma mõtisklesin pingi peal, märkasin, et üks vana naine tuli sisse ja märkas minu pärg koos fotoga otse altari juures. Kuigi ta oli ilmselgelt oma avastusest hämmingus, jättis ta pärja rahule. Teised inimesed tulid sisse ja nägid seda avatud hämmastusega, kuid jätsid selle puutumata.

Läksin katedraali tagumisse ossa, et näha iidset kruusat, kus laps ristiti, ja läksin siis tagasi rahvarohke turuplatsi heleda päikesevalguse kätte. Need lihtsad ja vaiksed sündmused ei suuda oma paljastavas rikkuses anda edasi selle päeva sügavalt liigutavat olemust ja sügavat emotsionaalset kogemust, mis oli kindlasti minu elu kõige sisemiselt inspireerivam päev. Kuni selle aprillipäevani olin ma suuresti kahelnud meie edu väljavaadetes. See mõõtmatu katastroof - Teise maailmasõja kaotamine - tundus pöördumatu. Alates selle katastroofi kurvastavast lõpust maa tsivilisatsiooni jaoks on liikumine võidelnud edasi, langenud ja hakanud uuesti edasi võitlema ajastul, mil kurjuse lummadavad jõud tunduvad võitmatuna.

Kuid sel 20. aprillil, tema 100. sünniaastapäeval, tema pühal sünnikohal, jõudis minuni samm-sammult ootamatu arusaam, et olin olnud kitsarinnaline, piirates oma hinnangut liikumise arengule ja arengule oma tagasihoidlikus ajaraamistikus. Tema idee on EESTI kontseptsioon. Ajaloolised tagajärjed, mille ta käivitas, on sündmuste lainetus, mis saab läbi aastate kuni kaugesse tulevikku välja surumata hoogu. Meie liikumine on looduseaduste rakendamine inimsfäärides ja loodus on kõikvõimas. Kohati võib see olla vastumeelne ja selle jõud kogunevad meeleheitlikult, et hiljem ehk veelgi vägivaldsemalt kui kunagi varem ettepoole tungida.

Pärast seda, kui ametivõimud eemaldasid 21. aprillil tema maja eest tõkked, kogunesid rahvahulga nagu moslemid Meka püha kivi ümber. Olin paljude võõraste seas, kuid me tundsimme äkki sidet üksteise vastu, meie, haakristi vennad ja õed, ning koos olemine selles austusväärses kohas oli nagu kodutulek. Tema vaim ümbritses meid kõiki, muutis meid oma kaaslasteks ja täitis meid kindlustundega tuleviku suhtes. Ainuüksi asjaolu, et me kõik olime tulnud sellesse paika üle kogu maailma sel konkreetsel ajal vaenulikus maailmas, oli piisav tõend, et see idee oli ikka veel elus! See oli, nagu ta ütles filmis "Tahte triumf" - "meie südame käsk", mis meid kokku tõi. Me tundsimme ainulaadset uhkust teadmises, et tulevased põlvkonnad kadestavad meid, meid, kes me kogunesime siia sel unikaalsel hetkel, et süüdata sünnipäevaküünal, mida ümbritseb tohutu teadmatuse ja kurjuse öö. Sellest leegist kiirgub nii majakas, mis valgustab meie veresugulasi, kui ka tuli, mis põletab meie järeltulijate saastajaid.

Olin tulnud Braunausse, et pakkuda talle tema mälestuse auks need tühised pidustused, mis mul olid. Kuid ta andis mulle suurema kingituse kui elu - uuendatud, vankumatu usu meie vältimatusse ja absoluutsesse võidusse. Heil Hitler! Tuhandeid kordi Heil Hitler!

Jõululugu

Meie jaoks võib olla raske mõista, kui kiindunud oli Adolf Hitler oma rahvast, isegi oma võitluse algusaastatel rahva kasuks. Paljastava näite sellest tõelisest kiindumusest, mis teda algusest peale ümbritses, on säilitanud partei ametlik biograaf Heinrich Hoffmann, kes meenutas üht läbinägelikku vahejuhtumit, mis leidis aset Münchenis vahetult enne 1923. aasta jõule. Veidi rohkem kui kuu aega varem oli kuusteist seltsimeest Feldherrnhalle ees maha lastud. Liikumine oli 9. novembri riigipöördekatse tõttu purustatud; selle liikmed olid surnud, peidus või, nagu Führer, vangistatud. Kui lootuse säde oli kustunud, uppunud verre, vajus sõjajärgne Saksamaa tagasi sotsiaalse kaose, majandusliku hävingu ja kultuurilise lagunemise halli meeleheitelisse. See oligi nüüd selle stseeni taustaks, mida Hoffmann jutustab 68 aastat tagasi sellest pimedast detsembrist...

"Hitleri liikumise kunstnikud plaanisid tähistada jõule Blüte kohvikus Blütestraße's *tabau vivant*'iga, millel oli kiri "*Adolf Hitler vahi all*".

"Mulle anti ülesanne leida Hitlerile sobiv duubel. Nii juhtuski, et sattusin mehe peale, kes oli temaga hämmastavalt sarnane. Küsisin temalt, kas ta osaleks selles *tableau vivant*'is, ja ta nõustus seda tegema.

"Blüte Café suur saal oli rahvast täis. Hämmastunud vaikus langes, kui eesriie tõusis, paljastades poolpimedal laval vangikambri. Väikese võrega akna taga võis näha langevaid lumehelbeid. Mees istus väikese laua taga, seljaga publikule. Nähtamatu meeskoor laulis "*Vaikne öö, püha öö*".

"Kui viimase noodi pinged vaibusid, tuli kambriasse pisike ingel, kes kandis süüdatud jõulukuuske, mille ta lahkelt üksildase mehe lauale asetaski.

"Hitler" pöördus aeglaselt ringi, kuni ta vaatas publikule näkku. Paljud arvasid, et see on tegelikult Hitler ise, ja saalis käis läbi nutt.

"Tuled süttisid ja ma nägin ümberringi inimesi, kellel olid märjad silmad ja kiiresti kadunud taskurätikud."

Allikas: Burke Co, London.

20. aprill

alates Lieselotte

Rahvussotsialistid kogu maailmas tähistavad täna oma juhi Adolf Hitleri sünnipäeva.

Juht, kes 1918. aasta reetmisega silmitsi seistes lõi maailmavaate, liikumise, millesse kuulusid miljonid. Me mälestame juhti, kes kiskus Saksamaa välja rahvusvahelise vennastumise soost ja taastas Saksa rahva rahvusliku teadvuse. Me mälestame juhti, kes juhtis Euroopa aaria rahvaste eesotsas helepunase haakristi lipu all juudi-bolshevistide kontrollitud Aasia hordide vastu, kes võitles rahvusvahelise juudi rahvaste parasiidi vastu ja kes langes lõpuks juutide, kapitalistide ja bolševistide rahvusvahelise vandenõu ohvriks.

Adolf Hitler, natsionaalsotsialistliku Saksamaa juht, aaria maailma juht, on surnud. Ta on langenud võitluses juudi-bolševistliku maailmavaenlase vastu. Tema surnukeha puhkab Reichskantseleis, kus ta juhtis kaheteistkümne aasta jooksul Saksa rahva saatust, kus ta seisis vaenlasele vastu kuni viimase sekundini. Adolf Hitler ei astunud tagasi ega kapituleerinud, vaid ta astus Saksa rahva juhina Valhallasse. Führeri surnukeha ei saanud hoida juutide poolt õhutatud okupatsioonirahva vastu. Führer pääses seega sellest, mida Itaalia rahva Duce'ile tegid inimlikust maskist riisunud juudid.

Reichskantselei õhiti, Berghofi hoonet vandaalitati ja Nürnbergi parteikonverentsipaik lammutati. Kõik mälestusmärgid hävitati, tänavad nimetati ümber, parteikontorid konfiskeeriti, lipud ja lipulaevad, vormiriietus, varustus ja raamatud põletati. Ühtegi kivi ei jäetud kasutamata, et hävitada kõik, mis meenutab Adolf Hitlerit, kolmandat Saksa Reichi, selle suurust ja hiilgust, enneolematu täpsusega.

Nüüd, kui kõik, mis oli kunagi meie rahvast suureks ja tugevaks teinud, oli rahvusvahelise kurjategijate jõugu režiimi all maha rebitud, hävitatud ja hävitatud, usuti, et on tulnud aeg muuta saksa rahvas selle kurjategijate jõugu käsilasteks igaveseks. Kui see veresidemetega tihedalt seotud parasiitide ja pätikute jõuk usub, et ühe liikumise materiaalsete väärtuste ja sümbolika hävitamisega, selle juhtide massimõrvaga on ta selle lõplikult välja pühkinud, siis õelgu neile rahvusvahelistele pätikutele: Saksa rahvas pigem hukkub, kui allub võitluseta alaväärse rassi orjusele, kes on võimule tulnud spekulatsiooni, sõjapidamise ja geneotsiidi kaudu!

NSDAP ei kapituleerunud ega kavatse kapituleeruda oma vastasseisus rahvusvahelise juutkonnaga! See, mis juhtus 8. mail 1945, oli sõjalis-bürokraatlik lollus, millele tollane sõjaväeline juhtkond pidi alluma okupatsiooniväe surve all, mis oli meie riiki tunginud omaenda reetmise kaudu. Meid ei huvita üldse, mida ja kuidas 8. mail 1945. aastal läbi räägiti. Me ei pea tegelema rahvusvahelise õiguse ja rahvusvaheliste konventsioonide küsimustega, mis eksisteerivad nagunii ainult paberil või mida parimal juhul tõlgendatakse võitjale kõige soodsamal kujul, vaid me peame vabalt võitlema oma riigi vastu, me peame puhastama oma riigi võõrastest mõjutustest, me peame kaitsma oma rahvast verepõhise lagunemise eest. Me peame kõrvaldama juudi tegurite mõju ja lõpuks on meil püha kohustus täita auväärset ülesannet, kutsuda vastutusele rass, kes on kaks korda maailma sõja alla viinud. Miljonid ja miljonid mehed, naised ja lapsed on 25 aasta jooksul kaks korda langenud ühe harimatu rassi kättemaksuhimu, kasumihimu ja

maailma valitsemise soovi ohvriks.

Sama kuritegelik rass ei kõhkle alustamast kolmandat maailmasõda, kui tema maailmavallutuskavatsused satuvad ohtu, seades sellega taas kord miljoneid inimesi kirjeldamatule viletsusele. Seepärast tunnistame me täiesti avalikult: Meie eesmärk on vältida sellist katastroofi - ükskõik milliste vahenditega.

Mis puutub juudiküsimuse lõplikusse lahendusse Kolmandas Reichis, siis piisab, kui ma vaatan spekulantide, röövelite ja allmaailma liikmete massi, et mõista, et juudiküsimusele ei olnud üldse mingit lõplikku lahendust. Pensionäride palverännak ja juudikolooniad USAs, Euroopas ja Lõuna-Ameerikas on elav näide olematust lõplikust lahendusest. Selles kontekstis ei pea me muretsema tõe väljaselgitamise või isegi "faktilise arutelu" pärast. Mis eesmärgil? Selleks, et teha mõnele maailmavaatelisele moralistile teeneid - jumal teab, et meil pole selleks aega.

On tunnistusi selle kohta, et Kolmandas Reichis ei ole juute gaasitatud. Siiski ei ole usaldusväärset materjali, mis tõestaks vastupidist. Ka Rahvusvahelise Punase Risti aruanded kinnitavad väiteid juutide humaanse kohtlemise kohta. Kuid uskuda, et me võiksime jälle sellisesse eksitusse langeda, tähendaks, et me natsionaalsotsialistid oleme tegelikult õpetamatud.

Nüüd ründavad meie vastased maailma - nagu nad tegid seda nelikümmend aastat tagasi - demokraatlike fraaside tulvaga inimlikkusest, humaansusest ja suuremeelsusest ning lausuvad oma moralistlikke loosungeid. Ma küsin nendelt vastastelt: kus oli teie inimlikkus, kui te muutsite õitsva Euroopa kultuurimaastiku varemete hunnikuks? Kus oli teie inimlikkus, kui miljonid inimesed idas tapeti jõhkralt allainimlike hordide poolt? Läänes hukkusid meie naised ja lapsed süüte- ja fosforipommide rahe all. Sajad tuhanded parteikaaslased mõrvati pärast 1945. aastat, teised küüditati, mõisteti hukka või lammutati. Kas see oli teie moraali väljendus?

Lugematud eurooplased pidid läbima sama katsumuse, sest nad osalesid patriootide ja teadlike eurooplastena võitluses juudi-bolševistliku maailmavaenlase vastu. Ainuüksi kolmsada tuhat itaallast ja sada viiskümmend tuhat prantslast tapeti juutide poolt õhutatud rahvamassi poolt. Lugematu hulk inimesi kannab tänapäevalgi veel oma kehal väärkohtlemise jälgi.

Huvitav on näha, kuidas rahvusvahelised rahvaste vennaskonna apostlid kaitsevad end nende kollosiaalsete kuritegude eest, kui nad peavad aru andma. Ükskõik, milliste fraaside ja valede abil demokraatlikud riigimehed üritavad end välja rääkida, nemad ja neid toetav rass ei pääse oma saatusest!

Need, keda see puudutab, võivad olla kindlad, et see ei ole lihtsalt fraas. Rahvusvahelisel juudikogukonnal õnnestus küll ennast joovastada väliselt võidetud rahvaste verrega, kuid tal ei õnnestunud rahvussotsialismi intellektuaalse ehitise kokkuvarisemist esile kutsuda. Führer võis langeda lahingus ja kõik liikumise ideoloogilised kirjutised - nagu ka kõik muu - võidi põletada ja keelustada. Kuid natsionaalsotsialism on juurdunud sügavalt ja on ellu ärganud. Isegi kui meie juht on füüsiliselt surnud, on tema vaim seda elavam. Natsionaalsotsialistliku Saksamaa juht on meie keskel, mitte kehaliselt, vaid natsionaalsotsialistliku idee kaudu, mida ta üksi kehastab.

Oma teedrajava teose *Mein Kampf*, oma kõnede ja esseede kaudu on Führer andnud meile ideoloogilise, poliitilise ja strateegilise aluse, mille alusel me peame tegutsema läbi aegade.

Poliitilisi süsteeme luuakse ja kukutatakse, poliitikud tulevad ja lähevad, kuid Führer ja tema töö on Saksa rahva ja aaria maailma eksistentsi aluseks kogu aeg!

30. aprillil möödus 33 aastat päevast, mil Suur-Saksa Reichi Führer ja kantsler dikteeris oma viimase tahte ja testamendi Saksa ja Euroopa SS-vägede kaitse all Reichskantseleis, kus ta omaenda reetmise ja argpükslikkuse tõttu lootusetuks muutunud olukorras koos oma abikaasaga suri. Täna, 32 aastat pärast Führeri surma, on meil tema poliitiline testament. See meie Führeri testament räägib talle iseloomulikust ettenägelikkusest ja enesekindlusest.

Kolmkümmend aastat pärast seda, kui meie Führeri viimane tahteavaldus oli kirjutatud, on natsionaalsotsialistlik liikumine taas tõusnud üles vastavalt sellele viimasele tahteavaldusele. Noore põlvkonna toetusel on Adolf Hitleri liikumine valmis täitma oma juhi tahet. Meie juhi nimel ja eestvõttel purustame selle juudi "BRD" üksuse Euroopa südames ja hävitame selle toetajad juurtega. Me ehitame neljanda püha Saksa Reichi, mis on au, hiilguse, suuruse ja õigluse päralt ja täidame sellega meie Führeri tahet - natsionaalsotsialistliku liikumise säravat taassündi.

Me vandume teile igavest truudust Adolf Hitlerile kuni surmani. Me vannume teile, Führer, et me ei puhka ega puhka enne, kui viimane tahtmine on täidetud. Fanaatilise otsustavusega täidame meie, natsionaalsotsialistid, teie viimaseid juhiseid ja toome teie ja miljonite aarialaste surma eest vastutavad isikud kohtu ette. Me oleme valmis pigem surema kui seda vannet murdma.

Sel ajal näeme end solidaarselt kõigi rahvuste rahvussotsialistide leegionitega. Nad kõik on tunnustanud: Kas rahvusvaheline juutusl usurpeerib maailma ülemvõimu ja kõik aaria rahvad hukuvad või aaria rahvad vabanevad oma juudi režiimist. Meie, kelle juht on Adolf Hitler, ei lase end vabatahtlikult ja võitluseta kõrvaldada! Saksa rahvas hukub pigem, kui saab rahvusvahelise röövlibande pärliks! Rahvas, kes ei ole valmis oma vabadust pidevalt ja pidevalt kaitsma või kes ei ole võimeline selle eest uuesti võitlema, on kaotanud õiguse eksisteerida!

Führer ei ole kunagi jätnud kahtlust, et vastasseis rahvusvahelise juutkonnaga on eksistentsi, elu küsimus. Meie kultuurimälestiste varemetest on Adolf Hitleri liikumine tõusnud uuesti üles, et jätkata võitlust Saksa vabaduse, Euroopa ühtsuse ja aaria rahvaste kogukonna eest. Järgmised aastad toovad otsuse.

Nii meie vastased kui ka meie sõbrad ja kaasaelajad peaksid olema ühes asjas kindlad: meie jaoks ei ole sellist asja nagu kapituleerumine. Seda sõna ei ole meie jaoks olemas. Meie jaoks on kas võit või allakäik, alternatiivi ei ole. Kui me kaotame selles võitluses rahvaste vabaduse eest, siis hõrenevad meie vastaste read oluliselt.

Me ei tunne kapituleerumist ega alistumist, me tunneme ainult oma kohustuse täitmist Führeri, rahva ja isamaa ees. Meie Führeri elu ja surm kohustab meid fanaatilisele kuulekusele ja pühendumisele natsionaalsotsialistlikule ideele.

"Hitleri töö ja missioon on püha pärand tulevastele põlvedele. Meil, kes me veel elus oleme, on kohustus edasi võidelda." Feldmarssal Schörner.

alates: NS KAMPFRUF #25, märts-aprill 1978 (89)

Adolf Hitler:

Eneseohverduse juht

Michael Stormi poolt

Rahvussotsialismi, nagu iga revolutsioonilist liikumist, toidab eneseohverdus. Meie liikumine on ainulaadne, sest meie juht ei ole eneseohverduse eeskujuks mitte ainult poliitilise võimuvõitluse ajal, vaid ta tegi seda kogu oma elu jooksul.

Kui Hitler oli veel noor, jättis ta oma orvupensioni oma nooremale õele Paulale ja asus siis ise elama vaenulikus maailmas, kus igapäevane leib tuli raskelt välja teenida. See varajane näide teiste vajaduste eelistamisest enda omadele jäi kogu tema eluks.

Esimese maailmasõja ajal jagas Hitler tavaliste sõdurite viletsust. Tema rügement veritses rindel surnuks. Kui rügemendi jõud kahanes, nõuti igalt mehelt rohkem. Keegi ei teinud kunagi rohkem kui Hitler. Ta läks alati vabatahtlikult eriülesannetele, võttis kõige ohtlikumaid ülesandeid ja pääses kümneid kordi napilt surmast. Tundus, et ta tõi Saksamaale võidu ainuüksi oma tahtejõuga. Kui tuli aeg, et ta võtaks teenitud puhkuse ja puhkuse, keeldus ta sellest, jättes selle puhkuse abielumeheks, et ta saaks kodus oma perega aega veeta.

Pärast seda, kui Saksamaa sai selga pistetud ja sai alandava lüüasaamise, andis Hitler endale töötuse pühendada oma elu Saksamaa taaselustamisele ja Versailles' lepingu tühistamisele. Nende võitlusaastate jooksul koges ta veelgi suuremaid raskusi kui nooruses.

Tema riietus oli nii vilets, et üks partei liige pidi annetama Führerile ülikonna, et ta saaks minna tööstusjuhtide koosolekule. Ta ei elanud mitte ainult nii tagasihoidlikult, et iga pennigi läheks võitlusesse, vaid ta oli pidanud loobuma ka oma suurest unistusest (või nii ta tol ajal arvas), et kunagi kunstnikuks või arhitektiks saada.

Materiaalsed ohvrid ei olnud ainus asi, mida partei oma juhilt nõudis. Hitler kurtis sageli, et ta ei saa nautida oma perekonna hubast kodu ja heaolu, sest ta ei saa abielluda, sest ta oli abielus kogu Saksamaaga. Veelgi hullem, ta ei tundnud kunagi isaks saamise rõõmu, sest see oleks olnud ebaõiglane tema laste suhtes, sest näiteks tema jälgedes käimine oleks olnud neile liiga suur koormus.

Kui sõda jõudis Saksamaale, pidi Führer loobuma oma unistusest oma linnade ülesehitamisest. Seejärel pani ta oma vormiriietuse selga ja keeldus seda enne võidu saavutamist maha võtmast. Ta töötas ööpäevaringselt ja tema töökoormus kasvas. Tema peakorter, Rastenburgis asuv "hundiladu", asus soises metsas, kus suvel oli liiga kuum ja talvel liiga külm. Tema töötajad pidasid seal töötamist rõõmutuks ettevõtmiseks ja võisid vaevalt oodata, et ta Berliini või Pariisi üle viidaks, jättes Führeri maha - võitlemine Saksamaa eest ilma meelelahutuse, heledate tulede või võidu magusate viljadeta.

1945. aasta kevadel kadus Führerbunkris sõjakoosolekute ajal mõneks minutiks, et imetleda nende unikaalsete natsionaalsotsialistlike linnade makette, mille ehitamisest ta pärast sõda unistas, kuid teadis väga hästi, et neid ei ehitata tema eluajal.

Nõukogude mürskude rahe ajal linna kohal ütles ta Waffen-SS-i kindral Leon

DeGrelle'ile, et kui tal oleks olnud poeg, oleks ta tahtnud, et ta oleks olnud nagu DeGrelle, kuid nüüd on tema ja Hans-Ulrich Rudeli ülesanne innustada tulevast saksa noort oma kangelaslikkusega. Führer ütles, et ta teeb Saksamaa eest ülima ohvri ja ei jookse ära, vaid võitleb vaenlasega lõpuni ja võtab siis demokraatide ja bolševike juudi rõõmu ära, et teda mitte ainult kohtu alla anda, vaid ka tema keha sandistada, ja nii võitles ta edasi, kuni "Untermenschen" oli vaid mõne meetri kaugusel, ja ronis siis üles Valhallasse.

Adolf Hitler oli mees, kes ohverdas end, tegelikult kogu oma elu, oma rahva heaks. Suur voorus on natsionaalsotsialismi oluline tunnus, nagu üksiku inimese ohverdamine suure eesmärgi nimel. Seepärast on üks natsionaalsotsialist rohkem kui sada demokraati või vabariiklast. See teeb meid nii tugevaks ja nii kardetavaks.

SA noorena töötasin 48 tundi nädalas tehases, annetasin kogu oma palga erakonnale, hoidsin erakonna peakorterit puhtana, korraldasin kirjatööd, kogusin allkirju petitsioonide jaoks, valmistasin sööki, andsin teleintervjuusid ja aeg-ajalt lõbutsesin tänavavõitluses saastaga. Enamik nn "õiglase ilmaga" rahvussotsialistidest oli raske leida, kui see tähendas töö tegemist või raha annetamist. Nii et mind ei üllatanud, et neid ei visatud liikumisest välja mitte surma- või pommiähvarduste tõttu, vaid sellepärast, et nad ei olnud piisavalt pühendunud natsionaalsotsialismile. Nad tahtsid "lõbutseada" ja teha teistest seltsimeestest ohvreid. Need tüübid lahkusid parteist suhteliselt kiiresti ja iga kord, kui see juhtus, saime me tugevamaks.

Võrreldes Führeri ohvriga on minu raha, higi ja veri üsna tühised ohvrid. Kuid meie liikumine on täna täis seltsimehi, kelle ohvrid teevad neist kangelasi: tõelised natsionaalsotsialistid nagu Reinhard Sonntag, kes pidi paar aastat tagasi oma elu andma, ja Gottfried Küssel, kes veetis kaks aastat vanglas (ja kellel on veel kaheksa aastat ees), samuti paljud, paljud teised, keda ei saa siin turvalisuse huvides nimetada ja ilma kelleleta te ei hoiaks seda ajalehte käes ja ei loeks seda artiklit.

Meie, natsionaalsotsialistid, hindame meest või naist ainult ühe asja järgi, nimelt selle järgi, kui palju nad end meie võidu nimel ohverdavad. Kui targad nad on (või arvavad, et on), kui rikkad nad on, kui palju nad väidavad, et nad on head võitlejad või kui palju õlut nad suudavad juua, see kõik ei tähenda midagi... ainult seda, kui palju inimene endast annab!

Igaüks meist - mina ja sina kaasa arvatud - peab esitama endale selle olulise küsimuse!

Heil Hitler!

Algus

Flandrias möllab ägeda lahingu raev. Läbi Flandria ägiseb suur surev. Soomustatud surm on lahti! Rebitud maa väriseb 1918. aasta kaitselahingus. Tuli veereb üle truupide ja kaevikute. Inglise väed ebaõnnestuvad rünnakus Moche kõrgendikul, Comines'i lähedal. Ameerika tormilained varisevad vähestele kivide põlluhallide kaitsevõimele. Tankikomandod jooksevad end surnuks saksa kangelaskaljudel.

Läbi kuulipildujate möllu haubitsad hauguvad, püssid krahhivad, miinid möllavad, langevate lennuväeosade tulepaelad praksuvad. Veri väetab maad, mis lõhnab püssirohu auru järele ja milles surnud ei leia enam surma rahu. Ohvrite hekatiividest kuhjab saatus monumenti kangelaslikkusest ja peaaegu meeleheitliku inimkonna jubedatest piinadest.

Maailm oli vihaga kokku leppinud. Hävitus! Hävitus! see mõirgab nende suurtükkide kuumast torust...

See oli ees!

Hajutatult lamades ja kaevikutes lamavad rügemendi nimekirja kangelased M.-G.'s, püssidega, surudes end üles kühveldatud maa karjadesse; veritsedes, kuid ikka veel sõdides, kirudes, kuid mitte järele andes!

19. oktoobri 1918. aasta õhtu laskub üle Flandria, maa, mis on valus nagu surm, kuid surm ei maga veel. See lõõmab ikka veel, kollapunane ja mürisev, materiaalse lahingu raevukas tuli. Väed on kurnatud, märjad ja mudaga kaetud, väsinud ja näljased. Hajutatud mehed ronivad sakslaste kaevikutest välja ja komistavad kiirustades sängist sängi tagalasse: Essenholer! Ja vaenlane kahekordistab oma tuld.

Kolm musketäri, rügemendi staabi signalistid, ajavad surma taga. Kusagil maastiku tagant on mahajäetud suurtükiväe kaevik. Seal peaks olema väliköök. Me hüppame läbi rauatule rahe.

Värviliste rakettide tahtmised kummitavad rindade vahel. Lõpuks puutuvad nad kokku padrunihoidikute ja tühjade granaadikorvide vahel. Nende ees seisab punkri plokk. Toidunõud kolisevad. Põlluköögi varjualune on saavutatud. Kolm musketäri hingavad kergendatult üles!

Aga vaenlase patareid on jälle raevus. Löök löögi järel rebivad välgud maa purskkaevusid lahti. Puidust ja rauast prahid keerlevad mudast üles ja pörkuvad varjualuse lakke. Veerandtund möödub veerandtunni järel. Võimatu on nüüd tagasi saada. Sõdurid kükitavad punkris oodates. Ja paremal ja vasakul ning nende ees ja taga möllab terasevannis kõige julmema hävitustehnoloogia mõju. Kolm Baieri musketäri on suurtükiväevate omavoli tõttu maasse lukustatud ja nende elu ei sõltu enam nende vapratest tegudest ja nende enda tahtest, vaid ainult juhuse mõttetusest ja mõne laskuri kohustuse täitmisest inglise vaenlase vastu võitleva saksa patarei tagalas.

Sellised tunnid maailmasõja rindel nõudsid terveid mehi. Ja isegi kui mõned inimesed tundsid õudust ja meeleheidet, siis siin Flandrias, Moche lähedal, 19. oktoobri 1918. aasta öösel istus pooleldi maetud kaevikus üks mees, kes oli selle meeleheitelga hakkama saanud, sõdur, sõnumitooja, mõtisklev mees, hea seltsimees. Ta võitis endas selle, mis teisi mõnikord värisema pani. Ta oli nüüd juba neli aastat põllul olnud, siin Flandrias oli ta kord läbinud oma tuleristi ja sellest ajast peale oli ta oma kangelaslikkuse vabatahtlikkuses läbinud raskusi ja surma. Bayernwald, Wytschaete, La Bassée,

Fromelles, Somme, Bapaume, Soissons, La Fontaine, need olid rasked lahingud, mille ta läbi elas. Kui kõik olid meeleheitel, jäi ta püsti; kui teised kirusid, jäi ta vait. Kui nad kurnatult kokku varisesid, tegi ta oma kohust, jah, rohkemgi veel: ta seisis oma kaaslaste eest ja astus nende asemel lahingu põrgus terassurmaga silmitsi. Rügemendi staabi signalistid tundsid tema urgitsemist - edasi - edasi, kui käsud tuli bareljeefiga edasi viia. Kui ta hakkas hüppama, võpatades meeletu hävingu katte alt: "Lähme!", kõlas tema hää kindlalt. Tundus, et tal ei olnud närve, ja kui teised kaotasid närvi, vaatas ta neile oma suurte selgete silmadega otsa, ja nad rahunesid ning jätkasid võitlust.

Kui ta veetis harvaesinevad puhketunnid koos nendega rinde taga, rääkis ta entusiastlikult armastusest, mida kutsuti Vaterland! Ta rääkis võidu enesestmõistetavusest ja sellest, milline saatus saab ühel päeval Saksamaale osaks, sest tal oli taga saatus, mida ta ei vajanud.

Nad ei saanud temast aru, nad raputasid pead, kui ta nii rääkis. Kuid sellegipoolest tundsid nad tema sõnades midagi uut suurt tõde. See ehmatas neid, tegi nad abituks ja pani neid naerma.

"Ühel päeval - palju hiljem - mõistad sa mind!" ütles ta alati. Häire, käsk uueks väljasõiduks, tegi sageli sellistele vestlustele lõpu, ja siis astus korrapidaja, signalist, järjekorras tagasi.

Nüüd istusid nad kolmekesi siin lagunevas varjendis. Tund tunni järel möödus ja vaevale ei olnud lõppu.

Siis, äkki, kaua oodatud, vilgub punkrisse sureva granaadi tulevalgus. Detonatsioon lükkab inimesed maa peale, segab maad, halvab šokis. Otsetabamus on hukkunud varjendi sissepääsu juures. Kõik on juhtunud välkkiirelt.

Siis, meie tsiviliseeritud ajastu sõjapidamise kõige kuratlikum julmus, see triivib nähtamatutes pilvedes: gaas!

Samal ajal kui ees kaevikutes möllab järjekordne rünnak, võitlevad mehed siin kaevikus söövitava surmaga, mis sööb nende kopsudesse ja silmadesse. Ees trummeldab rünnak. Öö möödub kaevikus lõputult...

t hommikul satub selle lahingu lahinguväljale üks sõdur. Paar päeva hiljem veereb haiglarong kodu poole. Vagunis lebab mahalöödud, väsinud võitlejate kõrval pime sõdur, eilne signalist,... mõtisklev.

Tema, kes lahingute mõõtmatuses ei näinud oma tervete silmadega kaugemale kui oma kaevikuosa ja seda viletsat väikest truupivälja, kus surm oli asjatult püüdnud temalt elu ja korraldusi võitlevatele vägedele röövida, muutub nüüd - pimedana - nägijaks. Tema ümber on öö, kuid tema südames särab pühaks saamise leek ja ta - pime mees - näeb nüüd selle leegi valguses ülima selgusega maailma sündmuse lõpmatut avarust, mis algas verega ja lõpeb verega. Ta näeb oma rahva saatuslikku igatsust, näeb terve maailma agooniat ja viletsust. Jah - ta näeb teed lunastusele!

Ja samal ajal, kui punane sülg pritsib impeeriumi vappi, kui mässu rebib argpüksiribad, küpseb selles mehes tahe: selle sõja veri ei ole voolanud asjata. *Parema* võidu au pärg, Saksamaa pistab selle ühel päeval oma uue rahva uutele lippudele!

See oli pimedas sõduri vaikiv vanne ja nii algas natsionaalsotsialistliku liikumise ajalugu 9. novembril 1918 Pasewalki sõjaväehaiglas.

Mees lahkus siit ja sai trummariks ja kus iganes ta moodustas inimestest uued sakslased, tõstsid nad oma uue usu märgiks käed, nii nagu muistsed inimesed tõstsid oma oda, kui nad tervitasid hertsogi, juhi eesotsas.

- Kurt Jeserich

Ameerikast naasnud Führeri sõjakaaslase Ignatz Westenkirchneri andmetel.

Väljaanne: *Der Schulungsbrief*, märts 1934.

Adolf Hitler maailmasõjas

Führeri rindevendade 1914-1918 aruanne

10. oktoobril 1914 siirdusin ma koos "Listi" rügemendiga, kuhu ka Hitler kuulus, läänerrindele. Flandria sai meie esimeseks lahingusektoriks. Kuid alles 1916. aastal, keset ägedate ainelahingute keskel, kohtusin isiklikult Adolf Hitleriga. Me mõlemad olime selleks ajaks sõjast tervelt läbi saanud. Ühel õhtul lebasime koos ühes mahajäetud suurtükipunktis, kui vaenlane tulistas raevukalt ja metsikult. Siis anti meile gaasi. Kogu õõ pommitas suurtükitali meie positsiooni. Me arvasime, et kõik on hästi läinud, kui me varahommikul aru saime: Hitler oli kaotanud oma nägemise. Ta ise ütles, et ei näe enam midagi ja hoidis käsi üle oma valutavate silmade. Siis viidi ta tagasi sõjaväehaiglasse.

Mul on selgelt meeles üks kogemus, mis annab tunnistust Hitleri isiklikust julgusest sõja ajal. See oli Epagny lähedal. Adolf Hitler pidi ühel edasitungil läbima metsastunud nõlva, kus prantslased, keda väeosad olid maha lasknud, olid lõksu jäänud. Nende kiivrid ulatusid just üle augu serva välja. Adolf Hitler tundis nad läbi klaasi ära, tõmbas püstoli, andis käega märku, nagu oleksid tema selja taha tulnud seltsimehed, ajas segaduses olevad prantslased - kaksteist - oma positsioonilt välja ja viis nad komandosse.

Adolf Hitler rääkis sageli oma üksikutel tundidel Saksamaa poliitilisest tulevikust. Ennekõike masendas teda Reichi riiklik killustatus, tuntud mitmerahvuseline süsteem. Kord võrdles ta Saksa väikeriikide paljusust paberitükkidega, mille ta oli nõorile riputanud. Iga tuul, seletas ta, võib need ära pühkida. Kui aga üksikud lehed oleksid kokku seotud kimpu, ei suudaks tugev tuul neid ära puhuda. Isegi kõige lihtsamad meist said aru, mida ta öelda tahtis.

Ignaz Westenkirchner

Materiaalses lahingus

Läänearmee saab täiendust, kuna idas on vabanenud märkimisväärsed üksused. Ainult need, kes on aastaid seisnud siin materiaalse lahingute trummitules, need, kes kuivanud mudast ja verest räsitud, kes tunnevad kopsudes gaasihingamisest tulenevat kipitust ja kes päevast päeva - šrapnellidest rebitud haavad on vaevu armistunud - kihutavad surmaga läbi odaheitjate tulekardinate ja joovad ahnelt suu täis kohvivett või võtavad kuiva leivakooriku parima koogi eest.

Reservjalaväerügement 16, tuntud kui "List", 6. Baieri reservdiviisi koosseisus, võitleb Soissons'i juures, kuigi ta on alamehitatud, verest ja laskemoonast nõrgenenud, on seitse nädalat olnud ilma värske pesueta, on end ammendanud tohututes marssides ja tahaks vihmast läbi imbunud olles rahule jääda. Nad olid tegelikult kurnatud, kuid tegelikult olid nad 7. ja 1. armee parema tiiva taga reservi.

Ja tegelikkuses olid nad 26. mai õhtul eesliinil, kuna nad lähenesid paremale pöördele ja pidid nüüd vaenlase üles veeretama. Ailette'ist vaatavad nad Aisne'i poole. Nende komandöri nimi on Anton van Tubeuf ja ta on major. Ta on selle rügemendi üheksas

ülem ja ta juhib nüüd viis päeva "Listerit", viies diviisi teisi üksusi kaasa üle kuulsa ja kurikuulsa Chemin des Dames'i.

Kogu rügement aevastab nii kaua, kui ta jookseb ja võitleb, sest gaas, millega suurtükivägi on tulistanud, lasub raskelt üle maa. Seal on järsud mäed, kaljused kõrgendikud ja nõiakohad, mis on kaetud killustiku ja tulega, mille purustatud puujuured ja oksad on tindipõletatud maa sisse torgatud. Pead kõndima üle miinipildujate, kuulipildujate ja laskemoona, et neid positsioonile viia. Ja siin on kogu õhk pidevalt hüübitud ja särisev ja vurisev, igas suuruses ja igas tükis tulikuumast rauast. Rügemendi staabist pataljonidesse ja pataljonidevahelistest telefoniliinidest ei ole juttugi. Käskude edastamise vallas valitseb signalisatsioonimees. Peaaegu unenäolise kindlusega tormab ja hüppab ta välja ja tormab, hingeldades, üle aukude, talade ja laipade, teraskildude, tule, maa ja suitsupilvede kõrguvate purskkaevude kokkupõrgete vahel, teraskildude hulle suminas. Kui tal ei õnnestu oma sõnumit või käsku läbi põleva surmasegaduse õigele mehele toimetada, siis läheb kogu juhtkond koortele, ja selle edasi tungiva, tirisevate võitlejate raudne tahe laguneb ebaefektiivseks. Koos juhtidega kannab ta nüüd selle lahingu saatust ja tulemust oma peas, oma taskus, oma osavuses ja julguses.

Viie päeva jooksul möllab metsik sõda kõigis oma ilmingutes ja - nagu nii tihti ja kui tihti siis - jookseb, hüppab, hüppab, teatab, võtab vastu, jookseb rügemendi väsimatuim, vapraim, kartmatumaid reportereid staabist tippu, pataljonist komandörini.

Ja viie päeva pärast oli rügement 23 kilomeetri laiuselt vaenlase rinde külje pealt üles veeretanud, tungis hoogsalt läbi ja võttis, niipalju kui võimalik kokku lugeda, 400 vangi, 16 suurtükki, 100 kuulipildujat, 4 mootorsõidukit, 15 laskemoonavagunit ja pioneerilaagri.

"Lisaks üksikute juhtide saavutustele tuleb rünnaku suurepärase läbiviimise eest anda peamine tunnustus rügemendi dispetšeritele," ütles R.I.R. 16 komandör, tuntud kui "I.ist", Anton zu Tubeuf.

1. juunil 1918 autasustatakse rügementi selle ülemat Max Josefi sõjaväelise ordeni andmisega. Ja 4. augustil paneb uus Max-Josef-Ritter von Tubeuf sõdur Adolf Hitlerile rinnale Raudristi 1. klassi, mis on kõrgeim ja kõige harvemini antav autasu kaevikutes.

W. L. Diehl

Otsene tabamus komandopunktis

Keskpäeva paiku annavad signaalitöötajad uue rünnakukäsu. Adolf Hitler on jälle kohal, lakkamatult ja väsimatult oma ohtlikku kohustust täites. Sageli võtab ta vabatahtlikult ühe või teise kaaslase eest kõige raskemaid jalutuskäike ette, kuni kuulirahe poolt läbi piitsutatud rindejooneni.

Kell 1.30 algab teine rünnak, mida toetab suurtükivägi. Üle avatud maastiku edasitungijate kaotused olid taas kohutavad. Ainult üksikutel õnnestub sisse murda esimestesse vaenlase kaevikutesse, pikslid rusikates, võtta vangid ja sellega on asi piirdunud. Teine pataljon püüab asjata oma ette rutanud kaaslastele appi tulla. Juhataja, reservleitnant Schubert, langeb esimese rünnaku ajal.

Nüüd läheb rügemendi ülem, kolonelleitnant Engelhardt isiklikult metsa põhjaservale. Ta kasutab oma binoklit, et orienteeruda olukorras, otsides välja kõige soodsama koha vaenlase sissemurdmiseks. Kuid valvsad silmad on teda juba märganud. Raksuv kuulipildujatuli tabab teda, lõhkudes põõsaid paremal ja vasakul, lüües tüvedesse, rikošetid keerlevad läbi õhu. Adolf Hitler ja sõdur Bachmann hüppavad ette ja katavad

teda oma kehadega. Komandör, kes on takerdunud oma vahtimises, küsib Hitlerilt hämmastunult: "Miks?" - "Me ei taha oma rügemendiülemat teist korda kaotada," on tagasihoidlik vastus. Komandör tänab teda vaikiva käepigistusega, nagu oleks see iseenesestmõistetav.

17. november: vaenlase suurtükitegevus. Pool tundi tagasi andis brigaadikomandör Grossmann isiklikult käsu verestunud List rügemendi vabastamiseks. "Tagasite kindlasti tagasi," ütles ta kolonelleitnandile lõpus. Mõned kompaniiülemad jõudsid juba rügemendi staapi, et seda käsku vastu võtta. Ruumipuuduse tõttu pidid Adolf Hitler ja tema seltsimehed lühikeseks ajaks kaevikust lahkuma. Siis - see on veidi pärast kella 2 - susiseb jälle. Tohtu krahh - otsetabamus rügemendi komandopunkti keskel.

Adolf Hitler on üks esimesi, kes appi tormab. Tema ees avanev vaatepilt on kohutav.

Trümmi all on surnud telefonseersant Kreitmaier, ohvitseri asetäitja Wimmenauer ja üks ohvitser. Raskelt haavatud on konstaabel Ostberg, rügemendi komandopealik, ohvitseri asetäitjad Oberer ja Martin. Tema silmad otsivad ikka veel jumalakartlikku komandöri. Kas ka tema on surnud? Siis näeb ta, kuidas kolonelleitnant ohkides selili vajub ja kuuleb, kuidas ta muheleb: "Ma tahtsin ainult oma riiki teenida!"

Adolf Hitler on ühe hüppega tema kõrval. Nagu ka seltsimees Bachmann. Komandöri vasak käsi ripub sandistatuna alla, tema parem jalg on verest punane - šrapnell on läbistanud peamise arteri, verekaotus on suur, ainult kiire abi võib päästa päeva Hitler ei mõtle pikalt, toob kiiresti sammaskera, mässib selle sügava haava kohal ümber jala ja seob selle telefonijuhiga, et peatada tugev verejooks. See toimib, hädaabinõu on osav ja täidab oma eesmärgi.

Rügemendi seltsimees

Signaaliija

Öösel pidin kaks korda külastama III pataljoni, mis asus Roeux' lõunaosas, et anda aru. Mind saatis Hitler, teateohvitser. Me saime lühikest aega kasutada Biache'i raudteelõiku teretulnud varjendina. Peagi pidime aga sellest lahkuma ja liikuma avatud maastikule. Tee viis meid mööda kahest etteantud suurtükist. Niipea kui olime neile lähedal, võttis vaenlane meid vastu mörvarliku tulega. Me saime kohe aru, et meid oli nähtud. Loomulikult ei olnud see laskemoona raiskamine suunatud mitte ainult meie vastu, vaid eelkõige suurtükkide vastu, mida inglased pidid sel hetkel kahtlustama erilise aktiivsusega. Kui ma oleksin olnud üksi, oleksin kõhklemata täielikult varjule läinud. Keegi ei oleks saanud mind selles süüdistada. Esitatavas aruandes ei olnud mingit viidet lahingutegevusele paigutatud pataljonide kohta. Kui see oleks saabunud üks või mitu tundi hiljem, ei oleks see teinud vähimatki kahju. Minu kaaslane oli teisel arvamusel. Ta püüdis kiiresti ja ilma vähimagi viivitusega nõiakoldest välja pääseda, kasutades muidugi ära kõik varjumisvõimalused.

Sageli oli reporterite puhul nii, et nad pidid liikuma lahtiselt, tugeva vaenlase tule all, samas kui mulle oli selline liikumine uus, vaatamata minu aastatele kaevikutes. Loomulikult ei saanud ma olla liiga häbelik ja pidin kaasa minema. Ja see oli hea. Me mõlemad pääsesime ohutsoonist tervena välja.

Vaevalt olime tagasiteel uuesti suurtükkide lähedusse jõudnud, kui vaenlase loits uuesti

algas. Loomulikult polnud ka sellel mais peatust ja me jõudsime kaitsva raudteelõike juurde ilma igasuguse kahjustuseta, kuigi higist tilkudes.

Arras'i lahingu kahel järgneval operatsiooniperioodil määrati mulle veel mitu korda saatjaks signalist Adolf Hitler, ja iga kord pääsesime vigastusteta.

Nende päevade jooksul oli mul ebamäärane tunne, et see reporter oli eriti õnnelik, ja loomulikult oli see, et ka mina arvasin, et tema seltskonnas olen vähem ohus.

Aruanne rindemehe seltsimehe poolt

Tundmatu sõdur

Komandöri kõne ajal - ta rääkis olukorrast ja positsiooni laienemisest - avanes eesriie ja Hitler astus sisse, avaldas austust, nii hästi kui suutis, arvestades koopa madalat asukohta, ja andis üle kirjaliku aruande. Komandör sirvis selle oma kõnet katkestamata üle ja andis signalisatsioonimehele märku, et ta võib lahkuda. Aga kui eesriie oli tema taga sulgunud, katkestas major oma kõne ja ütles kohe pärast seda, tõstes häält ja osutades sissepääsu poole: "Kui ma saadan selle saatja, siis tean, et missiooni täidab sama hästi kui minu rügemendi parim ohvitser."

Me olime selle kiituse üle arusaadavalt üllatunud. Kui major von Tubeuf oli meile juba ammu tuntud kui juht, kes ainult väga harva jagab tagasihoidlikku kiitust, siis seda kiitust tuli hinnata väga eriliselt, sest see oli mõeldud sõdurile, kelle nime ülem vaevalt et teadis.

Leitnant Adolf 'Meyer

alates: SS l.eitheft, number 12, 1943

Tunnistus

Me usume Adolf Hitlerisse,
meie rahva surematu juht,
ainulaadne ettenägemise anne,
kõigi aegade suurim isiksus,
Elades meie südames täna ja igavesti.

Me usume tema püha asja,
Nimetatakse *New Order*,
aaria saatuse täitumine
vastavalt elu igavestele seadustele,
meie liigi lootus ja tulevik maa peal.

Me usume tema liikumisse,
tema lojaalne, jagamatu poolehoidja,
mis kannab tema nime
tema tahte vahendina,
pühitsetud kangelaste ja märtrite poolt
- *igavene tee päästmiseks.*

HEIL HITLER!

Mõtle sellele!

Adolf Hitler (1923)

Kui su ema saab vanaks
Ja sa oled vanemaks saanud,
Kui te, mida kasutatakse, et olla lihtne ja vaevata,
on nüüdseks muutunud koormaks,
Kui tema kallid, truud silmad
Ma ei näe enam elu nii, nagu ma kunagi nägin,
Kui nende väsinud jalad
Enam ei taha neid kõndides kaasas kanda -
Siis sirutage oma käsi, et teda toetada
Saatke neid rõõmsa rõõmuga -
Tuleb tund, mil sa nutad tema pärast
peab teid saatma viimasesse koridori!

Ja kui ta sinult küsib, siis vasta talle,
Ja küsi temalt veelkord, sa räägid ka!
Ja küsige temalt uuesti, vastake talle,
Mitte tormiliselt, õrnalt rahulikult!
Ja ta ei saa sinust päris hästi aru
Selgitage talle kõike õnnelikult;
Tund on tulemas, kibe tund,
Kuna tema suu ei küsi sinult midagi enam!

NS Kampfruf #89, mai-juuni 1991 (102)

Seltsimees

Adolf Hitler (14. august 1916)

Kui üks meist väsib,
Teine vaatab tema eest.
Kui keegi meist tahab kahelda,
Teine äkki naerab.

Kui üks meist peaks kukkuma,
Teine tähistab kahte;
Sest igal võitlejal on jumal
Seltsimehed kell

See oli põõsastikus Artoiswaldes

Adolf Hitleri poolt

**Flandria - Artois's, kevad 1916
Põhineb tõestisündinud lool**

See oli Artois'i metsa tihnikus...
sügaval metsas, verrega määrdunud pinnasel,
lebas välja sirutatud imeline saksa sõdalane
Ja tema hüüded kõlasid öösel.
Mitte millegi eest... Ükski kaja ei kõlanud tema äratuskõne...
Peaks ta vabalt veritsema nagu mäng,
Mis sureb haavatud üksinduses?

Siis äkki...
Rasked sammud lähenevad paremalt.
Ta kuuleb, kuidas nad metsapõrandale trambivad...
Ja tema hingest võrsub uus lootus.
Ja nüüd vasakult...
ja nüüd mõlemalt poolt...

Kaks meest lähenevad tema valuvoodile
See on sakslane ja prantslane.
Ja mõlemad vaatavad teineteisele ägedalt otsa.
Ja hoiavad ähvardavalt oma püssid valmis.
Saksa sõdalane küsib:
"Mida sa siin teed?"
"Mind tabas vaese mehe hädakisa."
"See on sinu vaenlane!"
"See on inimene, kes kannatab!"

Ja mõlemad lasevad sõnatult oma püssid alla.
Siis põimisid nad oma käed kokku
Ja tõstis ettevaatlikult pinguldatud lihastega
Haavatud sõdalane, justkui kanderammi.
Ja nad kandsid seda koos läbi metsa,
Kuni nad jõudsid Saksa ametikohtade ahelani.
"Nüüd on see tehtud. Siin on tema lojaalne müts."

Ja prantslane pöördub metsa.
Kuid sakslane haarab tema käest kinni,
Vaatab tema murelikesse silmadesse
Ja ütleb talle eelaimava tõsidusega:

"Ma ei tea, mida saatus meile ette näeb,
See valitseb otsimata tähtede vahel.
Võib-olla ma langen, sinu kuuli ohvriks.
Võib-olla venitab minu teid liiva -
Sest lahingud on valimatud,
Aga olgu see kuidas on ja mis iganes tuleb:
Me elame ainult pühitsetud tundi,
Kuna inimene on leidnud end inimeses...
Ja nüüd hüvasti! Ja Jumal juhatagu teid!"

Vaikne kangelaslikkus

**Adolf Hitleri poolt
Pasewalk, 2. november 1918**

Valgusesse külvates vaikselt puhkab
Surmavalt haavatud sõdalased, kes väljuvad kuumadest lahingutest
Hävituse verised jäljed tõid;
Aga päästetud rauahäda eest.

Ja vaiksed ja tõsised, oma kohustusega aheldatud,
Hoolivad pehmed õrnad naise käed
Tänulikud sõdalased, kes lõpuks
Juba panustan elule koos surmaga.

Nende ustava hoolduse nagu terve
Kõik südamed ja kõik sügavad haavad,
Kui sageli väsinud silmad näevad sõbralikult välja.

Jah, sellised on meie tõeliselt saksa naised.
Nad näevad oma lähedasi igaveseks lahkumas
Ja pühendavad oma elu osavalt teiste inimeste kannatustele.

Metsakalmistu aukohal kalmistul Pasewalk

Adolf Hitleri poolt
Pasewalk, 11. november 1918

Sa väärid seda meie eest,
Et me matame teid sinna,
Kus Saksa tammed varjutavad su hauda.
Ta, vabaduse, jõu ja elu sümbol.
Olles kõige ilusamad ehted
Antud teie haua ümber.
Saksa metsas, kus elab saksa vaim,
Vaikne puistu, kus sa rahulikult puhkad,
Tuhanded austavad teda tuhande aasta pärast,
Läheme metsa sügavale,
Läheme sinna, kus on teie hauad,
Siis takistame sammu,
Sest te räägite meile kõigile,
Nii et sa elad igavesti, kuigi su keha on juba ammu lagunenu.

Raadiosignaali vaatlusel

**Adolf Hitleri poolt
Flandria, 29. juuli 1917**

Öö on must, tuul puhub vaikselt ja õrnalt
Läbi okste valitseb ümberringi sügav rahu!
Kaugelt kostab masinate vingumine rütmi järgi.

Seltsimehed magavad kõrval telgis
Ja unistavad oma lähedastest kodus,
Ainult mina üksi istun valvsalt seadme juures
Ja kuula välja võitlusruumi.

Nii et ma istun kogu öö ja ootan
Ja tunda järgmisel päeval sügavat õnne,
Kui luuregrupp annab mulle aru aruandekanalil,
Ta oli naasnud vaenlase rünnakust vigastusteta.

"Sinine valge ja must ja valge punane"

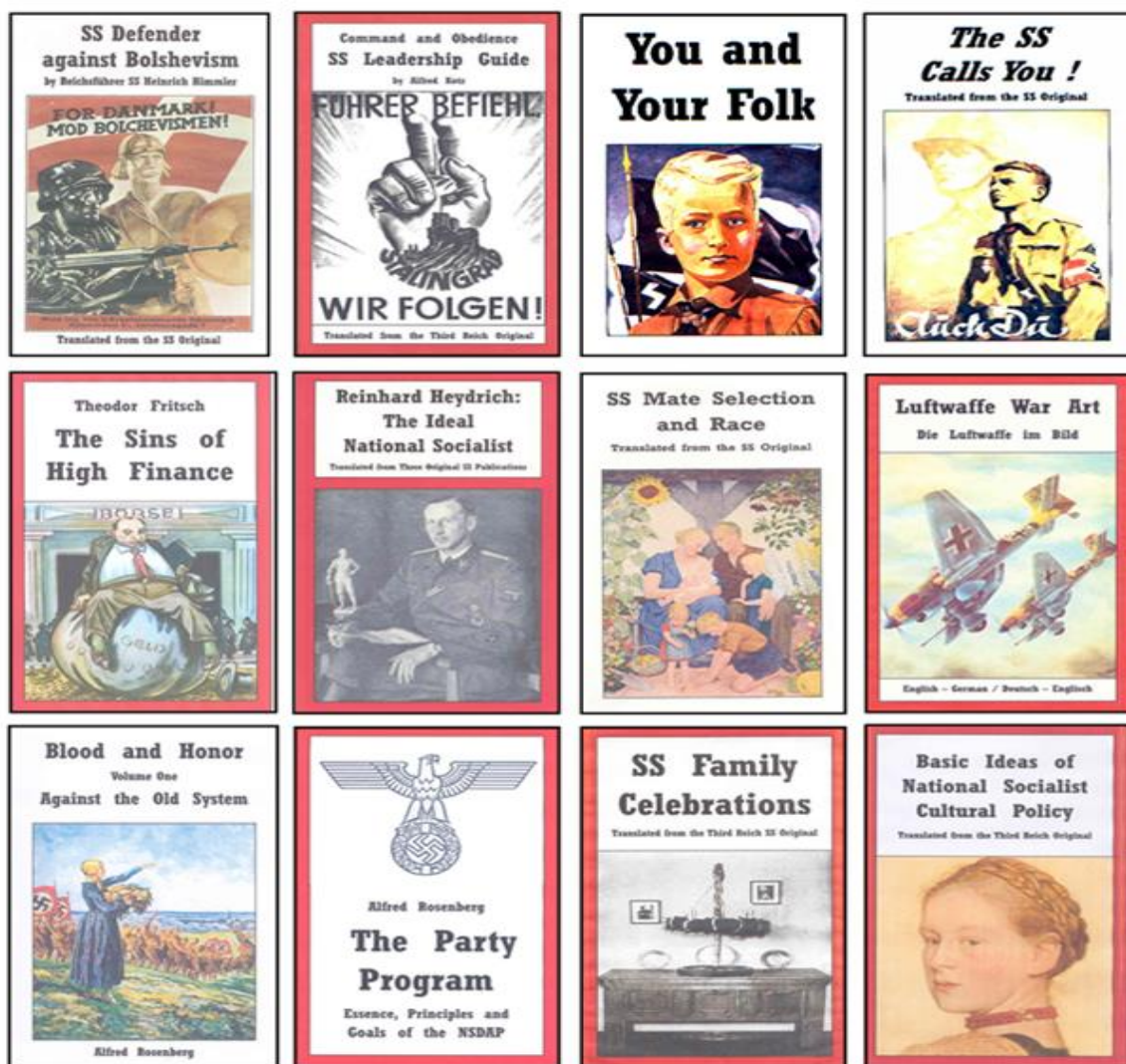
Adolf Hitleri poolt
[Läänerindel], 4. august 1917

Ümbritsetud vaenlase armee poolt,
Lugematu kui mere liivad,
Prantslane, Ruß' ja Britt,
Väikesed haukijad koos.

Ja meie - kuumas lahingus
Me valvame lipu üle
Usaldusväärne kuni surmani
Sinine-valge ja must-valge-punane

Miljonid on käed rüpes,
Ja ärge kukutage torni,
Nad vedasid siia abilisi,
Punasest merest Kollase mereni.

Aga imeliselt trotslik ja tugev,
Kella meie luuüdil,
Usaldusväärne kuni surmani
Sinine-valge ja must-valge-punane.

**Hundreds of books
Translated from the
Third Reich originals!**

**RJG Enterprises Inc.
PO Box 6424
Lincoln NE 68506 USA
www.third-reich-books.com**